

Λάμπρου Κ. Σκόντζου, Θεολόγου-Καθηγητού

Κάποιοι άγιοι της Εκκλησίας μας απολαμβάνουν ιδιαίτερης τιμής από τους πιστούς. Θεωρούνται δημοφιλείς, διότι τους αισθάνεται ο λαός κοντά του και αρωγούς στα προβλήματά του. Ένας από τους πλέον δημοφιλείς αγίους είναι και ο άγιος Φανούριος ο Μεγαλομάρτυς και Θαυματουργός.

Ο άγιος αυτός ήταν εντελώς άγνωστος στην Εκκλησία μας. Κανένα συναξάρι δεν τον ανέφερε και καμιά τιμή δεν του απένειμε ο πιστός λαός. Αυτά ως τα χρόνια της τουρκοκρατίας, όταν οι Αγαρηνοί είχαν καταλάβει το νησί της Ρόδου.

Επιχειρώντας να την οχυρώσουν, επισκευάζοντας τα παλιά τείχη, κατεδάφιζαν παλιά οικοδομήματα στα νότια της πόλεως, για να χρησιμοποιήσουν τις πέτρες για τις ανοικοδόμηση του φρουρίου. Είχαν αγγαρεύσει τους Χριστιανούς της νήσου για την επίπονη αυτή εργασία. Μεταξύ των ερειπίων βρήκαν ένα όμορφο παμπάλαιο ναό, και πλήθος ιερών εικόνων, οι οποίες είχαν σβήσει από τα χρόνια. Αλλά η σκαπάνη ενός εργάτη έπεσε σε μια θαυμάσια διατηρημένη εικόνα, η οποία εικόνιζε έναν όμορφο στρατιωτικό άγιο, ο οποίος επιγράφονταν ως «Ο Άγιος Φανούριος». Γύρω από το εικονιζόμενο πρόσωπο είχε παραστάσεις από τη ζωή και το μαρτύριό του. Η Εκκλησία και οι ειδικοί μελέτησαν την Ιερή Εικόνα και αποφάνθηκαν ότι πρόκειται για στρατιωτικό άγιο – Μάρτυρα της Εκκλησίας μας, των πρώτων χριστιανικών χρόνων και από τις παραστάσεις συνέθεσαν το συναξάρι του.

Ο Φανούριος υπηρετούσε στο ρωμαϊκό στρατό και ήταν αξιωματούχος. Είχε προσηλυτισθεί στην χριστιανική πίστη και έγινε ένθερμος Χριστιανός. Την εποχή εκείνη το ρωμαϊκό κράτος δίωκε με πρωτοφανή μανία τους Χριστιανούς, διότι ήθελαν να τιμούν και να λατρεύουν τους «θεούς» της αυτοκρατορίας. Οι πολίτες είχαν βεβαίως το δικαίωμα να λατρεύουν όποιους «θεούς» ήθελαν, με την προϋπόθεση, ότι θα τιμούν και τους «θεούς» - «προστάτες» της αυτοκρατορίας. Για να διαπιστώσουν ότι σέβονταν (και) τους αυτοκρατορικούς «θεούς», καλούνταν να κάνουν δημόσια θυσία σ' αυτούς, ενώπιον επιτετραμμένων κρατικών υπαλλήλων. Όποιοι αρνούνταν να θυσιάσουν θεωρούνταν εχθροί της αυτοκρατορίας και τους επιβάλλονταν βαρύτατες ποινές, έως και θάνατος. Φυσικά εκείνοι που αρνούνταν κυρίως να θυσιάσουν στους ψεύτικους «θεούς» ήταν οι Χριστιανοί, διότι γι' αυτούς ο Θεός ένας είναι και πως «οι θεοί των εθνών (είναι) δαιμόνια» (Ψαλμ.95,5). Γι' αυτό και υφίσταντο για δυόμισι αιώνες απηνείς διωγμούς και απερίγραπτα μαρτύρια. Περισσότεροι από έντεκα εκατομμύρια Μάρτυρες έχασαν τη ζωή τους αυτή την ηρωική περίοδο.

Ένα από αυτούς, που δεν δέχτηκε να κάμει δημόσια θυσία στους δαιμονικούς «θεούς», ήταν ο Φανούριος. Μετά την άρνησή του συνελήφθη και οδηγήθηκε στον αρμόδιο δικαστή για να απολογηθεί. Στάθηκε με θάρρος και παρρησία μπροστά του και ομολόγησε την πίστη του στον αληθινό Τριαδικό Θεό, που μας αποκάλυψε ο σαρκωμένος Υιός Του, ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Παράλληλα στηλίτευσε την παγανιστική πίστη στα άψυχα είδωλα ως ανοησία και το χειρότερο: ως λατρεία των δαιμόνων, μέσω των ειδωλολατρικών «θεών».

Μετά από αυτό ο δικαστής τον παρέδωσε στους δημίους – βασανιστές για να τον «συνετίσουν» και να τον συνεφέρουν από την «πλάνη» και «δεισιδαιμονία» του Χριστιανισμού, διότι έτσι θεωρούσαν τη νέα πίστη. Η Εικόνα δείχνει να τον πετροβολούν στο κεφάλι, εκείνος να υπομένει με καρτερία και ανεξικακία το μαρτύριο, δοξολογώντας τον Κύριο.

Στη συνέχεια άρχισαν να τον κτυπούν με ρόπαλα και μαστίγια σε όλο του το σώμα. Τον έριξαν καταγής ημίγυμνο και τον ποδοπατούσαν. Εκείνος και πάλι αντιμετώπιζε με ηρωισμό και χωρίς διαμαρτυρίες το νέο μαρτύριο. Η Εικόνα τον παρουσιάζει γαλήνιο και ήρεμο να υπομένει τη φρικτή δοκιμασία. Μετά τον έριξαν στη φυλακή, όπου όμως κάποιοι άγριοι φρουροί του ξέσκιζαν το σώμα με

σιδερένια νύχια. Αυτό ήταν ένα από τα συνηθισμένα βασανιστήρια κατά των Χριστιανών, διότι ήταν το πλέον επώδυνο, αφού στις βαθιές πληγές έριχναν καυτό λάδι ή αλάτι, ή τις έκαιγαν με αναμμένους πυρσούς. Οι πόνοι που προκαλούσε ήταν ανυπόφοροι. Έτσι πίστευαν ότι μπορούσαν να κάμψουν την επιμονή των Χριστιανών να αρνούνται τους «θεούς» του κράτους και να ομολογούν το Χριστό, ως τον μόνο αληθινό Θεό.

Στην επόμενη παράσταση εικονίζεται να ρίχνεται και πάλι στη φυλακή για να μπορέσει να σκεφτεί τη δεινή θέση του και να καμφθεί. Κατόπιν εικονίζεται να προσπαθεί ο δικαστής να τον κάνει να αλλάξει γνώμη τάζοντάς του αξιώματα και τιμές. Όμως ο άγιος έμεινε εδραίος στην πίστη του. Γι' αυτό και ακολουθούν νέα χειρότερα μαρτύρια.

Τον έδεσαν χειροπόδαρα σε κατακόρυφο ξύλο και ένας δήμιος του έκαιγε τα πλευρά. Ο Μάρτυρας και πάλι έμεινε σταθερός στην απόφασή του, ατάραχος και γαλήνιος. Αυτό εξαργίωνε περισσότερο τους βασανιστές του και γι' αυτό τον υπέβαλαν σε πιο επώδυνα μαρτύρια. Τον έδεσαν ημίγυμνο σε τροχό με καρφιά. Καθώς γύριζε ο τροχός, ξέσκιζε τις σάρκες του μάρτυρα. Αλλά και αυτό το μαρτύριο δεν τον λύγισε.

Στην επόμενη παράσταση εικονίζεται να τον ρίχνουν σε βαθύ λάκκο με άγρια θηρία, για να τον κατασπαράξουν. Αλλά εκείνα δεν τον πείραξαν! Τον οδήγησαν ξανά στον ειδωλολατρικό βωμό, να τον βάλουν με το ζόρι να θυσιάσει, αλλά εκείνος αρνήθηκε. Του έδωσαν αναμμένα κάρβουνα από το βωμό να κρατήσει στα χέρια του. Εκείνος προτίμησε το φρικτό πόνο του εγκαύματος, παρά να υποκύψει.

Ο δικαστής και οι δήμιοι ένοιωσαν απογοήτευση από τον ηρωισμό του Μάρτυρα και καταισχύνη. Γι' αυτό έβγαλε την τελεσίδικη απόφασή του: θάνατος δια της πυράς! Στη δωδέκατη παράσταση εικονίζεται ο Μάρτυρας να βρίσκεται δεμένος μέσα σε θεόρατες φλόγες να κατατρώνουν το βασανισμένο νεανικό κορμί του. Να έχει υψωμένα τα χέρια στον ουρανό και να υμνεί τον αληθινό Τριαδικό Θεό, που τον αξίωσε να δώσει τη ζωή του για την αγάπη τη δική Του και να γραφεί το όνομά του στο «Βιβλίο της Ζωής»! Η μνήμη του εορτάζεται στις 27 Αυγούστου.

Πηγή: www.romfea.gr